

[Madsen-Mygdal.]

vedparten af vor fremmede Valuta, er saa berettiget og saa stærkt, at det snarest muligt burde imødekommes, ikke blot for disse Erhvervs Skyld, men for hele vort Lands valutamæssige Stilling i Fremtiden.

Jeg skal i øvrigt ikke ved denne Lejlighed komme yderligere ind paa Valuta-problemet, det bliver der nok Lejlighed til senere at drøfte, men jeg kunde dog ønske at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa en Kronik i „Politiken“ for den 24. Februar skrevet af Professor Axel Nielsen, Universitetets Lærer i Pengevæsen, hvem dog neppe nogen vil frakende Sagskundskab vedrørende dette Spørgsmaal. I denne Kronik gør Professor Axel Nielsen opmærksom paa den Fare, der opstaar, naar man med Villie afbryder Forbindelsen mellem Valutakurserne paa den ene Side og Diskonto og Prisniveau paa den anden Side, og til Belysning af Misforholdet mellem Kronens ydre og indre Værdi fremdrager Professoren den Forskydning, der i det sidste Aar er foregaaet i Forholdet mellem Hjemmemarkedets Engrospristal og Eksportvarernes Engrospristal. Det fremgaar heraf, at medens Hjemmemarkedets Pristal i Januar 1931 kun laa 17 pCt., over Eksportpristallet, var Forskellen i Januar 1932 50 pCt., og den har en stadig Tendens til at blive større og større. Og ved et Møde i Jylland den 29. Februar i Aar udtaler Professoren følgende — nogle faa Sætninger, som jeg beder om Tilladelse til at oplæse:

„Naar man vil fastholde faste Valutakurser, det vil sige et Pund Sterling lig Kr. 18,16, maa der ske en af to Ting: enten maa det indenlandske Prisniveau, det vil sige Produktionsomkostningerne, nedsættes, eller de udenlandske Priser maa stige“.

Se, her er det sagt kort og klart, og her er det Spørgsmaal, som vi diskuterede for en Uge siden her i Tinget, givet i en Nøddeskal. Men hvis nu ingen af disse to Ting sker, og det er der jo ingen som helst Udsigt til, saa er Tallet 18,16 — eller i Dag altsaa 18,20, men det er jo ikke en virkelig Fastsættelse — kun en Fiktion; det er kun en Indbildning, ja, det er værre end det, for det er en Tildækning af vor valutamæssige Stilling, i Ly af hvilken Kronens virkelige Værdi stadig kan forringes, saaledes som det efter min Opfattelse uvægerligt vil ske, dersom vi her i Landet fortsætter med en økonomisk Politik, der ved at fastholde Udgifter, som Befolkningen ikke

har Indtægter til at dække, uvægerligt maa medføre en Udhuling af Kroneværdien.

Ved Afslutningen af endnu en Vinters Rigsdagsarbejde under Erhvervskrisens Tegn staar vi fremdeles med en gold og virkningsløs Regeringspolitik, der intet vil, og som nægter at træffe de Foranstaltninger, som de fuldstændig ændrede økonomiske Forhold har gjort til en uundgaelig Nødvendighed, og vi staar som Følge deraf ogsaa i en Situation, der er af den Beskaffenhed, at alle nu kan se, at som det nu gaar, kan det ikke blive ved at gaa. Alligevel afviser Regeringen ved Hjælp af sit 3 Aar gamle Folketingsflertal — og det er jo saadan med Folketingsflertal, at de vokser ikke i Vægt og Styrke og Betydning med Alderen, men ved Hjælp af dette Folketingsflertal afviser Regeringen ethvert Forslag, der tilsigter at føre Udviklingen frem i Retning af økonomisk Ligevægt, og den søger at gennemtvinge en Understøttelses- og Skattepolitik, som kun kan resultere i en yderligere Skærpelse og Forlængelse af den foreliggende Krisesituation. Ja, vi anerkender, at Regeringen har sit parlamentariske Flertal i Orden, og at den som Følge deraf i endnu et kort Tidsrum er i Stand til at fastholde denne Politik, som vi anser for skadelig for vort Land, men Ansvar for denne Politik og for alt det, den fører vort Samfund ind i, Ansvar for, at ogsaa denne Samling gaar til Ende, uden at der er udrettet noget som helst positivt af virkelig Betydning til Modarbejdelse af Tidens Vanskeligheder, det er da ogsaa helt og fuldt Regeringens. Ansvars Byrde, og det kan blive en tung og en svær Byrde at bære, hviler helt og fuldt paa Regeringens og Regeringspartiernes Skuldre.

Christmas Møller: Den højtærede Regering med den højtærede Statsminister i Spidsen har valgt, at den afsluttende politiske Behandling skulde finde Sted paa dette Tidspunkt, hvor enhver jo ved, at Rigsdagen ikke vil blive sendt hjem, og hvor enhver ogsaa ved, at afgørende politiske og økonomiske Forhandlinger, i hvilke Rigsdagens Partier gennem Valutaudvalget kommer til at deltage, vil blive ført i næste Maaned. Regeringens Standpunkt er, saa vidt jeg kan skønne, ejendommeligt, fordi man jo kan sige, at vi staar midt i en politisk Situation. Da Rigsdagen sluttede sit Arbejde Onsdag før Paaske, havde vi til Behandling her Regeringens Kriseforslag og det om-